Lietas Nr. A420414212
Lietas arhīva Nr. AA43-0058-16/20

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016. gada 26. aprīlī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente L. Paegļkalna,
tiesneši K. Berķis un M. Vīgants

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Omerte" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2012. gada 14. marta lēmuma Nr. 22.4.6/21749 atcelšanu, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013. gada 5. decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests datu atbilstības pārbaudes rezultātā pieteicējai sabiedrībai ar ierobežotu atbildību „Omerte" nomaksai budžetā papildus noteica pievienotās vērtības nodokļa un tā nokavējuma naudas maksājumus.

Administratīvais process iestādē noslēdzies ar Valsts ieņēmumu dienesta 2012. gada 14. marta lēmumu Nr. 22.4.6/21749.

Lēmumā apstrīdēti pieteicējas darījumi ar tās deklarētajām darījumu partnerēm: sabiedrību ar ierobežotu atbildību „PILOTAGE" (turpmāk – SIA „PILOTAGE"), SIA „KLF OGRE", SIA „MERONA" un sabiedrību ar ierobežotu atbildību „BULBS" (turpmāk – SIA „BULBS"), jo visas šo sabiedrību amatpersonas noliedz uzņēmējdarbības veikšanu un saimniecisko darījumu slēgšanu. Tādējādi sabiedrību vārdā noformēti nelikumīgi faktiskajiem apstākļiem neatbilstoši dokumenti.

Visas darījumu partneres izslēgtas no Valsts ieņēmumu dienesta ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo personu reģistra. Turklāt SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE", SIA „BULBS" lielākā daļa deklarēto darījumu partneru (no kuriem iegādātas preces un saņemti pakalpojumi) izslēgti no pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistra. Savukārt SIA „MERONA" nav iesniegusi pievienotās vērtības nodokļa reģistrācijas kopš tās reģistrēšanas ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo personu reģistrā. SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE" un SIA „MERONA" nav sniegušas gada pārskatus par 2009. un 2010. gadu.

Uzņēmumam ir brīvas iespējas izvēlēties darījumu partneri. Tam ir jāizvērtē, kādus riska elementus ietver darījums, kurā tas iesaistās. Konkrētajā gadījumā pieteicēja nebija pienācīgi pārbaudījusi darījuma partnera spēju veikt konkrētos darījumus, kā arī nebija pienācīgi pārbaudījusi SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE", SIA „BULBS" un SIA „MERONA" darījumu partneru identitāti un pilnvaras pārstāvēt minētās komercsabiedrības. Tātad pieteicējas atbildība izriet no paša uzņēmuma rīcības par neatbilstošu dokumentu iegrāmatošanu grāmatvedības reģistros.

[2] Pieteikumā tiesai pieteicēja lūdz atcelt pārsūdzēto lēmumu, prasījumu pamatojot ar šādiem apsvērumiem.

Pieteicēja ir apmaksājusi visus deklarētos darījumus ar pēcapmaksu un darījuma partneri ir akceptējuši šos maksājumus, tādējādi apliecinot darījumu esību. Maksājuma uzdevumos norādītā informācija ļauj identificēt konkrētus darījumus, par kuriem maksājumi veikti.

Pieteicēja ir ievērojusi pietiekamu rūpību, slēdzot darījumus. Darījumu partneru valdes locekļu rīcība, nododot uzņēmējdarbības veikšanai nepieciešamo informāciju trešajām personām ir uzskatāma par pilnvarojumu.

Lietā nav pierādīta pieteicējas ļaunprātīga rīcība ar mērķi gūt fiskālas priekšrocības, kas ir pretrunā nodokļu tiesību regulējošo normu mērķim.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013. gada 5. decembra spriedumu pieteikums apmierināts.

Valsts ieņēmumu dienests nav pamatojis, ka darījumi nav notikuši ar deklarēto darījumu partneri. Tiesa piekrita pieteicējas norādītajam, ka darījumu partneru valdes locekļu rīcība, nododot uzņēmējdarbības veikšanai nepieciešamo informāciju trešajām personām ir uzskatāma par pilnvarojumu. Tāpat tiesa atzina, ka nav pierādīta pieteicējas ļaunprātīga rīcība ar mērķi gūt fiskālas priekšrocības. Pieteicējai nav pienākuma pārliecināties par tās darījuma partneriem un, vai tiem ir darījuma izpildei nepieciešamie darbaspēka un materiāltehniskie resursi.

Valsts ieņēmumu dienesta izdarītie secinājumi neatbilst datu atbilstības pārbaudes būtībai. Lēmumā izdarītos secinājumus par darījumu esību var izdarīt nevis ar datu atbilstības pārbaudi, bet gan ar nodokļu auditu.

[4] Valsts ieņēmumu dienests apelācijas sūdzībā lūdz atcelt pirmās instances spriedumu, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem apsvērumiem, papildus norādot turpmāko.

Tiesa pēc būtības nav pārbaudījusi lēmuma pamatotību un ir nepareizi novērtējusi lietas faktiskos apstākļus. Ievērojot, ka pieteicējas darījumu partneru amatpersonas ir noliegušas uzņēmējdarbības veikšanu, nevar atzīt, ka tās ir pilnvarojušas trešās personas veikt uzņēmējdarbību un ka darījumi ir notikuši ar deklarētajām darījumu partnerēm.

Datu atbilstības pārbaude ir veicama ar Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā esošo informāciju, vērtējot arī darījumu ekonomisko būtību. Tādējādi Valsts ieņēmumu dienests ir ievērojis savu kompetenci datu atbilstības pārbaudes ietvaros.

[5] Paskaidrojumos par apelācijas sūdzību pieteicēja lūdz noraidīt apelācijas sūdzību kā nepamatotu. Pirmās instances tiesa ir pareizi piemērojusi procesuālās un materiālās tiesību normas un spriedums ir pareizs. Darījumu partneru amatpersonu sniegtie paskaidrojumi ir nepārbaudīti fakti, tos nevar izmantot kā pierādījumus lietā. Turklāt nav pierādīta pieteicējas ļaunprātīga rīcība.

[6] Administratīvā apgabaltiesa lietas izskatīšanu uzsāka mutvārdu procesā. Tiesas sēdē tika uzklausīti pieteicēja amatpersonas /pers. E/ paskaidrojumi un kā liecinieks nopratināts /pers. F/.

Lietas izskatīšana pabeigta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Pieteicējai veikta datu atbilstības pārbaude. Datu atbilstības pārbaudes rezultātā apstrīdēti pieteicējas deklarētie darījumi ar SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE", SIA „BULBS" un SIA „MERONA".

Datu atbilstības pārbaude paredzēta nodokļu saistības pareizai noteikšanai. Tā ir līdzīga nodokļa auditam, izņemot atšķirību tajā, ka datu atbilstības pārbaude nenotiek nodokļu maksātāja telpās un nenotiek iepazīšanās ar faktisko aktīvu un līdzekļu stāvokli. Aizdomu gadījumā par pievienotās vērtības nodokļa izkrāpšanu var tikt izmantoti abi auditu veidi, jo šī procesuālā atšķirība pati par sevi neierobežo nodokļu administrāciju konstatēt nodokļa izkrāpšanu. Turklāt arī tāda lēmuma pieņemšanā, kurš izdots datu atbilstības pārbaudes procedūrā, tiesa nav ierobežota pierādījumu iegūšanā un attiecināšanā uz lietu (*sk. Augstākās tiesas 2015. gada 1. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-355/2015 16. punktu*).

Tādējādi iestādes izvēlētā metode nodokļu samaksas pareizības pārbaudei ir pieļaujama. Secīgi pārbaudāms, vai pieteicējai pamatoti liegtas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības par apstrīdēto darījumu.

[8] Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka tikai Valsts ieņēmumu dienestā reģistrētai apliekamai personai ir tiesības nodokļa deklarācijā kā priekšnodokli no budžetā maksājamās nodokļa summas atskaitīt no citām apliekamajām personām saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par precēm un pakalpojumiem savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai.

[9] Augstākās tiesas pastāvīgajā judikatūrā atzīts, ka priekšnodokli var atskaitīt vienīgi par reāli notikušu darījumu. Tas izriet no pievienotās vērtības nodokļa piemērošanas sistēmas, kur pievienotās vērtības nodokļa objekts ir pievienotā vērtība (izmaksas, kas palielina preces vai pakalpojuma iepriekšējo vērtību). Priekšnodoklis ir atskaitāms, ja tas ir apliekama darījuma nodrošināšanai nepieciešamo izmaksu sastāvdaļa. Rēķina izsniegšana un samaksa pati par sevi neapliecina reāli notikuša darījuma faktu. Ja objektīvi ir konstatējams, ka darījums faktiski nav noticis, bet ir vienīgi veiktas formālas darbības darījuma uzrādīšanai (piemēram, noformēti dokumenti), priekšnodokli nevar atskaitīt un rēķina vai citu dokumentu noformēšana atskaitīšanu nepamato (*sk. Augstākās tiesas 2012. gada 10. aprīļa sprieduma lietā N r SKA-69/2012 9. punktu*).

Vienlaikus vērā ņemams, ka priekšnodokļa atskaitīšanas tiesība kā pievienotās vērtības nodokļa maksāšanas sistēmas sastāvdaļa nav ierobežojama par darījumiem, ko nodokļa maksātājs pēc būtības veic savas saimnieciskās darbības ietvaros. Tas arī nozīmē, ka darījumu partnera ļaunprātīga rīcība vai krāpšana pievienotās vērtības nodokļa jomā nevar ietekmēt tās personas tiesības atskaitīt priekšnodokli, kura saņēmusi preci (vai pakalpojumu) un rīkojusies godprātīgi (*sk. Augstākās tiesas 2014. gada 11. februāra sprieduma lietā Nr.SKA-48/2014 8. punktu*). Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas norādēm tas, vai darījumu galvenais mērķis ir vienīgi fiskālu priekšrocību iegūšana, izriet no attiecīgo darījumu satura un īstās nozīmes. Vērtējot darījumu, tiesa var ņemt vērā šo darījumu pilnībā māksliīgo raksturu, kā arī juridisku, ekonomisku un/vai personisku saistību starp uzņēmējiem, kuri ir iesaistīti nodokļu samazināšanas plānā (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2006. gada 21. februāra sprieduma lietā C-255/02 Halifax 81. punktu*). Arī Augstākā tiesa ir atzinusi, ka darījuma noslēgšanas apstākļi (darījuma partnera un priekšmeta izvēle, dokumentu sastādīšana, pušu kontaktēšanās u.tml.) var būt pārbaudes objekts, lai vērtētu preces saņēmēja, slēdzot darījumus, mērķi, lomu un godprātību, tostarp informētību par pārdevēja darbības mērķiem. Šādu apstākļu novērtējums var būt izšķirošs tieši preces saņēmēja tiesību atzīšanā vai ierobežošanā (*sk. Augstākās tiesas 2014. gada 11. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-48/2014 11. punktu*).

[10] Valsts ieņēmumu dienests datu atbilstības pārbaudē ieguva ziņas par pieteicējas deklarētajiem darījuma partneriem SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE" un SIA „MERONA", kuru amatpersonas (/pers. I/, /pers. F/ un /pers. J/) noliedz saimnieciskās darbības veikšanu šo sabiedrību vārdā, par sabiedrību amatpersonām tās kļuvušas pēc trešo

personu lūguma un acīmredzami nevienu personu nav pilnvarojušas rīkoties savā vai sabiedrības vārdā (*lietas 56.-63., 102.-105., 110.-114. lapa*). Turklāt to, ka /pers. F/ nav parakstījis pavadzīmes, uz kura pamata pieteicēja atskaitījusi priekšnodokli, /pers. F/, nopratināts kā liecinieks apstiprināja apgabaltiesai (*lietas 166. lapa*). Savukārt attiecībā par SIA „BULBS" Valsts ieņēmumu dienests atsaucies uz tās valdes locekļa /pers. K/ iesniegumu Valsts ieņēmumu dienestam, kurā viņš lūdz uzsākt kriminālprocesu un atzīt sevi par cietušo. No iesnieguma satura ir nepārprotami secināms, ka /pers. K/ nav veicis saimniecisko darbību SIA „BULBS" vārdā un arī nav pilnvarojis nevienu citu personu rīkoties savā vai sabiedrības vārdā (*lietas 45. lapa*).

Apkopojot minēto, secināms, ka visu šo sabiedrību vienīgās amatpersonas noliedz jebkādas saimnieciskās darbības veikšanu šā uzņēmuma vārdā.

[11] Civillikuma 1427. pants noteic, ka pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba vēl nav izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka. Darījums nevar notikt bez tā dalībnieka vai dalībnieku gribas vai pretēji gribai (*Latvijas Republikas Civillikuma komentāri, Saistību tiesības. K. Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga: Mans īpašums, 2000, 37. lpp.*). Atbilstoši Komerclikuma 221.panta pirmajai daļai un Civillikuma 1410. pantam sabiedrības gribu izsaka valde. Turklāt valde saskaņā ar likuma „Par grāmatvedību" 2.panta trešo daļu ir atbildīga par sabiedrības grāmatvedības kārtošanu.

Visu šo sabiedrību vienīgā valdes locekļa sniegtās ziņas par to, ka viņš nav veicis darījumus un nav parakstījis dokumentus sabiedrības vārdā, kā arī nav pilnvarojis citas personas rīkoties sabiedrības vārdā, norāda uz to, ka trūkst sabiedrības gribas iesaistīties darījumos ar pieteicēju, jo sabiedrības amatpersona to noliedz.

Tātad pārbaudei iesniegti darījuma dokumenti, kas satur acīmredzami nepatiesas ziņas. Ņemot vērā sabiedrības amatpersonas gribas trūkumu stāties darījuma attiecībās, apgabaltiesa secina, ka starp SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE", SIA „MERONA", SIA „BULBS" un pieteicēju ir noformēti faktiski nenotikušiem darījumiem atbilstoši dokumenti.

[12] Apgabaltiesai arī nav pamata pieņemt, ka šo sabiedrību vārdā būtu rīkojušās citas personas. Vispirms ņemams vērā, ka visu minēto sabiedrību vārdā parakstītajās pavadzīmēs kā persona, kas izsniedz preci, norādīts tieši attiecīgās sabiedrības valdes loceklis. Turklāt arī pieteicēja nav spējusi identificēt nevienu citu personu, kas faktiski būtu īstenojusi darbību uzrādīto sabiedrību vārdā.

[13] Pieteicēja, atbildot uz Valsts ieņēmumu dienesta uzaicinājumu sniegt paskaidrojumu, norādīja, ka no minētajām sabiedrībām iegādājās materiālus. SIA „PILOTAGE", SIA „KLF OGRE" un SIA „MERONA" piegādāja materiālus elektromontāžas darbiem objektā /adrese A/. Savukārt no SIA „BULBS" – būvmateriālus uz objektiem /adrese B/, un /adrese C/ (*lietas 48.-49. lapa*).

Pieteicēja arī norādīja, ka darījuma noslēgšanas laikā pārbaudītas ziņas par darījuma partneri, to paraksttiesīgo personu un tās reģistrāciju pievienotās vērtības nodokļa maksātāju reģistrā. Visi rēķini apmaksāti.

Kā redzams, no paskaidrojumiem kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā nav gūstams priekštats par darījuma norisi un nav izsekojama preces izcelsme. Pieteicēja nespēja identificēt personu, ar kuru vienojusies par iegādāto preci, tās cenu un piegādes noteikumiem.

[14] Pieteicējas pārstāve paskaidrojumos pirmās instances tiesai norādīja, ka pa tālruni tika noskaidrots, ka ir prece, tā tika atvesta un pārbaudīta (*lietas 80. lapa*). Pēc tam uzņēmums tika pārbaudīts komercreģistrā un samaksāts par preci. Taču līdzīgi kā paskaidrojumos pirmās instances tiesai pieteicēja arī tiesai nav izklāstījusi darījumu faktiskos apstākļus.

[15] Apgabaltiesa tiesas sēdē uzklausīja pieteicējas valdes priekšsēdētāja /pers. E/ paskaidrojumus. Taču arī no šiem paskaidrojumiem, vērtējot tos kopsakarā ar darījuma attaisnojuma dokumentiem, nav gūstams priekštats par darījuma norisi un preces izcelsmi.

Kā redzams no /pers. E/ paskaidrojumiem, viņš nav ticies ne ar vienu no šo sabiedrību amatpersonām vai to pārstāvjiem; to darījis /pers. N/. Piegādātāju tirdzniecības pārstāvji paši ieradušies pieteicējas objektos un /pers. N/ piedāvājuši preci. Apgabaltiesa neapšauba šādu darījumu praksi. Taču arī tad, ja šādā veidā darījumi notikuši, nav saprotams, kurš vienojās par preces kvalitatīvajām īpašībām, to skaitu, cenu un piegādes noteikumiem (piegādes laiku, personu, kas preci nodos un saņems), ja lietā nav ziņu par to, kas piegādātāju vārdā darbojās, jo visas amatpersonas saimniecisko darbību noliegušas.

Apgabaltiesa tostarp ņem vērā, ka atbilstoši pieteicējas paskaidrojumiem prece tika piegādāta tieši objektā, preču piegādi nodrošināja piegādātājs. Piemēram, preces elektromontāžas darbiem tika piegādātas /adrese A/, kur notika AS „DNB banka" ēkas būvniecība. Kā norādīja /pers. E/, darbi objektā notika paralēli. Tātad personai, kas nodrošināja kabeļu un citu elektromontāžas materiālu piegādi, bija jāzina attiecīgais kompetentais pieteicēja darbinieks, tā tālruņa numurs, lai ar to varētu sazināties un nodot preci pareizajai personai. Taču lietā nav ziņu par to, kas informācijas apriti nodrošināja.

[16] Apkopojot minēto, apgabaltiesa piekrīt iestādei, ka nav konstatējama preces izcelsme un pretēji likuma „Par grāmatvedību" 2. panta prasībām nav iespējams izsekot šo darījumu norisei.

[17] Apgabaltiesa vērš uzmanību, ka, vērtējot priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību izmantošanas pamatotību, pārbaudāms konkrētais deklarētais darījums. Turklāt pārbaudes ietvaros iegūstama un attiecīgi arī visaptveroši izvērtējama informācija gan par pieteicēju, gan par apstrīdēto darījumu partneri.

Kā atzinusi Augstākā tiesa, darījuma noslēgšanas apstākļi (darījuma partnera un priekšmeta izvēle, dokumentu sastādīšana, pušu kontaktēšanās u.tml.) var būt pārbaudes objekts, lai vērtētu preces saņēmēja, slēdzot darījumus, mērķi, lomu un godprātību, tostarp informētību par pārdevēja darbības mērķiem. Šādu apstākļu novērtējums var būt izšķirošs tieši preces saņēmēja tiesību atzīšanā vai ierobežošanā (*sk. Augstākās tiesas 2014. gada 11. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-48/2014 11. punktu*).

Tas atbilst Eiropas Savienības Tiesas norādēm par to, vai darījumu galvenais mērķis ir vienīgi fiskālu priekšrocību iegūšana – tas izriet no attiecīgo darījumu satura un īstās nozīmes. Vērtējot darījumu, tiesa var ņemt vērā šo darījumu pilnībā mākslīgo raksturu, kā arī juridisku, ekonomisku un/vai personisku saistību starp uzņēmējiem, kuri ir iesaistīti nodokļu samazināšanas plānā (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2006. gada 21. februāra sprieduma lietā C-255/02 Halifax 81. punktu*).

[18] Pieteicējas pamatdarbības veids ir elektroinstalācijas ierīkošana. Pieteicēja kā apakšuzņēmēja piedalījusies lielu objektu būvdarbos (AS „DNB banka" ēka /adrese A/; Jēkabpils reģionālā slimnīca /adrese B/; biroju ēka /adrese C/). Šajos būvdarbos izmantota prece, kuru pieteicēja iegādājusies no apstrīdētajiem darījuma partneriem.

Minētajiem apstākļiem ir nozīme, vērtējot to, vai pieteicēja ir bijusi pietiekami rūpīga darījumu partneru izvēlē un vai tālab pieteicējai vajadzēja zināt par to, ka iesaistījusies ar pievienotās vērtības nodokļa izkrāpšanu saistītās darbībās. Proti, ir konstatējami apstākļi, kas norāda uz to, ka pieteicējai, izvēloties konkrētos piegādātājus, darījumu apstākļiem bija jāpievērš lielāka vērība.

[19] Pieteicējas pārstāvis /pers. E/ par to, kādā veidā pieteicēja pārliecinājās par preces atbilstību, paskaidroja, ka pieteicēja par preci norēķinājās ar pēcapmaksu, tādēļ nebija īpaša riska, jo nekvalitatīvas preces gadījumā tā tika atdota atpakaļ.

Apgabaltiesa piekrīt, ka šāds risinājums ir iespējams. Vienlaikus jāņem vērā, ka pieteicējai konkrēto objektu būvdarbu izpildei bija stingri noteikti darbu izpildes termiņi un grafiki. To apstiprināja pats /pers. E/. Daļa pieteicējas iegādāto preču bija sadales kārbas (darījumos ar SIA „PILOTAGE" un SIA „MERONA"), kuras atbilstoši /pers. E/ paskaidrojumiem tiek individuāli izgatavotas un atkarībā no konfigurācijas to izgatavošanai nepieciešamas divas trīs nedēļas, varbūt arī ilgāks laiks. Savukārt to kvalitāti, kā apstiprināja /pers. E/, ir iespējams pārbaudīt tikai pēc pieslēgšanas. Tas pats attiecas uz kabeļu izbūvi, kuru izolācijas pretestības mērījumi tiek veikti pēc to iebūvēšanas. Turklāt, ņemot vērā ievērojamo iegādāto kabeļu un sadales kārbu apjomu, to iebūvēšana var notikt arī termiņā, kas pārsniedz preces apmaksai noteikto (desmit dienas līdz mēnesis).

Ievērojot minēto, atzīstams, ka pieteicēja ne tikai nepārliecinājās par piegādātāju spēju piegādāt atbilstošu preci noteiktajā termiņā, bet arī nenodrošinājās pret zaudējumiem nekvalitatīvas preces iegādes dēļ (piemēram, neatbilstošu sadales kārbu piegāde, kas prasa laika resursu jaunu iegādei). Apgabaltiesa arī neguva pārliecību par to, kādā veidā un pret kādu personu pieteicēja būtu vērsusies ar prasību par zaudējumu atlīdzību. Savukārt tas liecina par to, ka pieteicēja nav bijusi pietiekami rūpīga darījumu partneru izvēlē.

Turklāt, ja darījumi ir notikuši /pers. E/ aprakstītajā veidā, apgabaltiesai nav saprotams, kādēļ viņš pēc tam, kad bija saņemta Valsts ieņēmumu dienesta vēstule par paskaidrojumu sniegšanu, nepārrunāja darījumu apstākļus ar /pers. O/ un nelūdza /pers. O/ ar darījumus noliegušajām personām sazināties. Ziņas par to, ka faktiski sadarbību ar apstrīdētajiem darījuma partneriem iniciēja un darījumus slēdza /pers. O/, pieteicēja pirmo reizi norādīja apgabaltiesai.

[20] Apkopojot minēto, atzīstams, ka šo darījumu mākslīgais raksturs un pieteicējas nevērīgā attieksme pret sabiedrības darījumu attiecībām ar piegādātājiem norāda, ka pieteicējai vajadzēja zināt, ka darījumu attaisnojuma dokumentos norādītās partneres nav patiesās preču piegādātājas, bet tiek izmantotas nepamatotu fiskālu priekšrocību izmantošanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309. pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Omerte" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2012. gada 14. marta lēmuma Nr. 22.4.6/21749 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma pieņemšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente L. Paegļkalna

Tiesnesis	K. Berķis
Tiesnesis	M. Vīgants